

Svět a mé místo v něm

Jmenovala se Veronika Silberová. Narodila se 15. května svobodné matce, které bylo devatenáct, v malém zapadlém městečku. Už jako malá se mnohokrát stěhovala, ale pravý domov nakonec našla v bytě slavného velkoměsta.

Jako dítě byla velmi uzavřená. Ve školce si nejraději hrála sama. Učitelky jí říkaly Pomněnka, a to nejen kvůli barvě očí, ale hlavně proto, že byla jako malý, jemný a smutný kvítek. I když byla jedináček, vždy se uměla spravedlivě rozdělit a na nic si nestěžovala.

Přišla školní léta. Veronika se hned první den v nové třídě skamarádila se svou spolusedící Bety. Byla dost upovídaná, takže většinu rozhovoru obstarala sama a Veronika mohla jen příkyvovat nebo občas něco tiše namítnout. Jak později zjistila, měla se svou novou kamarádkou hodně společného. Ve čtvrté třídě ji Bety dovedla do dětského orchestru, kde hrála od sedmi let na saxofon a Veronice se mezi hudebníky líbilo natolik, že si za své úspory pořídila klarinet a začala poctivě cvičit. Noty a hudba ji moc bavily a tenkrát si ani neuvědomovala, že udělala jeden ze zásadních kroků ve svém dosavadním životě.

Až do páté třídy prospívala s vyznamenáním, ale na druhém stupni dostávala nejčastěji známky chvalitebné. S mírným zhoršením přišla i veliká změna. Svě dlouhé, hnědé, rovné vlasy si nechala ostříhat nakrátko, začala nosit černé brýle s tlustými obroučkami a rovnátka napevno. Taky změnila styl oblékání – oblíbila si svetry, kabáty, sukně, punčocháče a nízké kozačky, vše v zemitých barvách. Kamarádky její styl oblékání komentovaly slovy, že vypadá, jako by jí bylo špatně, ale svůj šatník ale nezměnila a kritiku odmítala.

V sedmé třídě Veronika měřila pouhých 154 centimetrů. Stále navštěvovala orchestr, na klarinet cvičila poctivě i dvě hodiny denně. Bety už saxofon trochu omrzela a na zkoušky chodila jen zřídka. Našla si totiž nový koníček – začala hrát na bubny v jedné amatérské rockové kapele.

Kamarádství dívkám vydrželo až do doby, kdy Veronika onemocněla leukemií. Přestala chodit do školy, její místo v lavici zůstalo prázdné. Občas jí Bety napsala pár řádek, ale brzy se odmlčela úplně. Veronika většinu času trávila v nemocnici a veškeré volno mezi chemoterapiemi věnovala knihám, protože hra na její oblíbený klarinet ji příliš vyčerpávala.

Těžké období prožívala i Veronikina matka. Strach a obavy o jedinou dceru a starost, jak zajistit dostatek peněz na nákladnou léčbu ji provázely na každém kroku. Přesto se rozhodla, že bude silná a nenechá se zlomit. Dělal vše hlavně pro Veroniku. Návštěvy v nemocnici, malé dárky, okamžiky zoufalství při pohledu na zesláblou, bledou a hubenou Veroniku, ale i naděje na uzdravení se staly jejím každodenním rituálem.

V boji s těžkou chorobou Veronika vyhrávala, začala studovat na gymnáziu, ale nemoc jako by ji izolovala od ostatních spolužáků a opět se cítila sama. Bety, která studovala na opačné straně města, se jí neozvala tři roky. Jedinou přítelkyní, která všechno prožívala s ní a zároveň věřila, že se úplně vyléčí, byla její matka. Veronika se časem mohla vrátit i ke hře na klarinet, i když nemohla cvičit moc dlouho, a tak

většinu volna trávila nad učením, měla co dohánět. Ve třetím ročníku svůj boj se zákeřnou nemocí definitivně vyhrála a jako by rázem vymazala i všechny stesky a trápení dosavadního života.

Uvědomovala si, že si jí lidé začali více všímat, spolužáci už nebyli tak odtažití. Dokonce se o ni začali zajímat kluci, což i ji samotnou překvapilo. Život se teď konečně zdál být lepším a šťastnějším. Zamilovala se, úspěšně odmaturovala, vdala se. Během následujících let si společně s manželem pořídili domek na kraji města a s výchovou syna, malého Lukáše, jim ochotně pomáhala babička. Veronika se vrátila ke hře na klarinet, vyhrála konkurz a byla přijata do filharmonického orchestru, a dokonce zazářila jako sólistka.

Veroničin život ze začátku vůbec nebyl dokonalý. Pohnuté dětství, nešťastná školní léta i nečekaná nemoc ji ale naučily vážit si všeho, co život nabízí, a taky děkovat. Na vlastní kůži poznala, že pokud bude silná, bude věřit a milovat, dokáže zdolat i ty nejobtížnější životní překážky a může šťastně jít dál.

Nenechte se proto zastrašit těžkostmi, které se vám postaví do cesty. Je to jen zkouška – jde o to ji zvládnout a nepodlehnout. Protože jedině pak budete opravdu šťastni.

Tereza Čtvrtníčková, 9.B